

Excessos

Exposicions

Material Dust

Alejandro Vidal
CaixaForum-Espai Montcada
Av. Marqués de Comillas, 6-8
Barcelona. Fins al 31 de desembre

Conxita Oliver

El cicle de creació contemporània que obre la temporada de l'Espai Montcada –resituat dins del recinte de CaixaForum des de la temporada passada quan es va tancar la històrica Sala Montcada– es titula *Escenaris* i reuneix la proposta de quatre artistes que reflexionen sobre la comunicació amb els altres i els conflictes que aquest fet ocasiona.

Comissariat per Sílvia Sauquet, el denominador comú se centra en la transformació radical que experimenta la nostra societat i els profunds canvis de vida que sofreix el ciutadà en un entorn vertiginós i ferotge que elimina qualsevol signe d'identitat.

Els quatre creadors triats, pertanyents a la mateixa generació, comparteixen un mateix posicionament crític davant de les modificacions de les nostres relacions amb l'altre i amb el nostre entorn, així com la preocupació pels sistemes socials organitzats que manipulen les nostres vides.

Alejandro Vidal (Palma, 1972) inicia la programació amb la contundent videoinstal·lació *Material Dust*, per continuar amb Johanna Billing (Estocolm, 1973), Wilhelm Sasnal (Polònia, 1972) i David Almeida (Canadà, 1974).

Fidel als seus treballs anteriors, Vidal explora els

Imatge de la videoinstal·lació 'Material Dust'. SP

codis estètics de la cultura urbana (publicitat, còmic, cinema i música, principalment), articula una mirada crítica i desenvolupa una actitud activista amb relació al teixit polític, social i econòmic del capitalisme excessiu que ataca i agredeix la individualitat. Aquest projecte ha estat creat a Hong Kong, una de les potències econòmiques i financeres més importants d'Àsia, atret per una ciutat tremendament massificada i urbanitzada que li serveix per analitzar l'hostilitat, la violència latent i les tensions socials dels subjectes. Realitat i ficció es

barregen i se sobreposen en aquesta peça videoartística en què l'autor s'apropia d'escenes de pel·lícules alienes rodades en aquesta ciutat, aconseguides clandestinament per mesclar-les amb escenificacions reals d'un mateix territori. Confondre l'espectador pel que fa a les imatges pròpies i a les robades i recalcar la impossibilitat de reconèixer el que és real i el que és aparent és l'eix d'aquest treball. El producte final és una mena de pel·lícula de suspens sense cap narrativa lineal que examina l'estat d'ànim d'un col·lectiu drogat pel ritme inhumà d'aquesta urbs asiàtica.

L'ull invisible

Cristina Masanés

Obertura

Huynh a la Joan Gaspar
Fotografies

Accés. Clau de pas. Allò que, des de sempre, han provat de fer els retrats: accedir al jo. Els de Jean-Baptiste Huynh han begut, en el millor sentit, del cànon clàssic del retrat fotogràfic i pictòric. N'han begut per enriquir-lo. Les seves fotografies es poden veure a la Galeria Joan Gaspar fins al 30 de novembre (plaça Letamendi, 1. Barcelona).

Obsessionat per l'excel·lència i per aconseguir una tècnica de fractura impecable, aquest fotògraf francès de pare vietnamita en pocs anys s'ha situat en els fons fotogràfics de més prestigi internacional. En la més pura tradició, i en tiratges de col·leccionista acuradament tractats, els seus retrats en blanc i negre conviden a tocar la llum amb els dits. Sobris i intensos. Amb una gran sensibilitat pels contrastos, alguns resulten gairebé volumètrics, tridimensionals. Però, sobretot, les seves imatges de rostres ens aboquen directament a la intimitat del jo. Un treball d'antropòleg que du a terme fa uns deu anys i en diferents grups ètnics del planeta (Japó, Mali, Cambotja, l'Índia, França...).

L'obertura d'un sari. Unes mans quietes. Uns ulls que no veuen. Uns altres que sí. La bafarada de fum d'una cigarreta. El trànsit a la maduresa d'un cos jove. El pas del temps en una mirada. Anònims i solitaris, els personatges de Jean-Baptiste Huynh sembla que ho hagin deixat tot enrere per presentar-se despullats de tot allò que habitualment els embolica. Només així, desent-se d'un nom i del seu registre social, poden presentar-se en ells mateixos. Una càmera els ha permès de significar-se com allò que són: un jo irreductible. Una càmera com una clau de pas.

'Inde-Portrait XVIII', de Jean-Baptiste Huynh. SP

Aparences

Peça de Pasqualotto. SP

Exposicions

Basar del diseg

Mario Pasqualotto
Galeria Metropolitana. Rambla de Catalunya, 50, principal, 1a
Barcelona. Fins al 5 de gener

Conxita Oliver

La recerca de formes d'expressió canviants a partir de noves vies d'experimentació, Mario Pasqualotto (Barcelona, 1953) inverteix la percepció de la mirada, i estableix un diàleg amb les aparences i les incerteses. Gràcies a processos de mutació i de metamorfosi poètica de la realitat, aquest artista multidisciplinari s'apropa a l'arte povera amb la incorporació de materials efímers i banals propis de la societat de consum. Amb el títol *Basar del diseg*, unes bosses de plàstic li serveixen per convertir-les en elements pictòrics, per pintar sense pigments. D'aquesta manera, transgredeix la utilització tradicional de materials convencionals fins a transmutar-los en vitralls actuals. Gràcies a la manipulació de les bosses i a la pressió a què estan sotmeses entre dos cercles de vidre emmarcats en ferro i il·luminades amb neons, aconsegueix unes insólites qualitats texturals. El resultat són unes atmosferes plàstiques totalment abstractes que ens introdueixen en climes sensorials i anímics que ens parlen de la fragilitat i la caducitat.

D-etcètera

Un diccionari crític del disseny

Abel Figueres

El desconcert és tan evident en el món del disseny actual que cada cop ens encuriosim més pels punts de vista personals i fragmentaris, per les opinions crítiques de i sobre la matèria expressades pels professionals i pels teòrics. Perquè, tal com ens recorda el text de la contraportada del *Diccionario crítico del diseño* (Paidós, Barcelona,

2006), de Juan Guillermo Tejeda, "el diseño dejó de ser una disciplina racional para transformarse en un pequeño campo de batalla, en una negociación de todos con todos, o contra todos".

És evident que el disseny està travessant una època caracteritzada per la confusió conceptual i metodològica. La incidència de noves tecnologies, les lleis del mercat, la primacia de la cultura del simulacre, la manca d'una

Portada del diccionari. SP

teoria crítica que entronqui amb la sensibilitat contemporània, els contradictoris posicionaments postmoderns i les interferències de l'estètica –amb o sense ètica–, són algunes de les principals causes d'aquesta gran confusió. Probablement, com indica Tejeda, han passat ja els temps del disseny racionalista i autoreferencial; però també sembla clar que el disseny no pot ser només aquella banalització modernosa de les formes

–sense contingut i sense funció– en què havia caigut la postmodernitat més superficial.

El diccionari esmentat és un llibre sobre la *crueltat del disseny* en un temps en què tot està en permanent desconstrucció. Un temps configurat per "los copistas o adaptadores de diseños de otros, los habilidosos en el uso de softwares gráficos, los aduladores de clientes de mal gusto, los glamurosos, los conservadores

apegados a los modelos clásicos...", etcètera.

I, com que el disseny actual s'ha omplert de dialectes, cada cop és més necessari interessar-se per les opinions particulars, gaudir de la fragmentació de les idees, i oblidar-se de les visions que pretenen ser globals, de les grans teories. La lectura d'aquest diccionari crític és una bona oportunitat per interpretar la confusió general des del punt de vista d'una atalaia subjectiva.